

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 68/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. februára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Polkovou, Na priekope 174/13, Žilina, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 94/2016 z 1. augusta 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. septembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Polkovou, Na Priekope 174/13, Žilina, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 94/2016 z 1. augusta 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 6 C 6/2004-123 z 13. apríla 2007 (okrem iného) uložil žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „žalovaná“), povinnosť zaplatiť sťažovateľovi ako žalobcovi sumu 500 000 Sk (t. j. 16 596,96 €) z titulu náhrady nemajetkovej ujmy. Uznesením č. k. 6 C 6/2004-138 z 13. apríla 2007 okresný súd priznal sťažovateľovi ako žalobcovi voči žalovanej náhradu trov konania v sume 79 446 Sk (t. j. 2 637,12 €). Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na základe odvolania žalovanej rozsudkom sp. zn. 9 Co 262/2014, 9 Co 263/2014 z 19. marca 2015 rozsudok, ako aj uznesenie okresného súdu z 13. apríla 2007 v označenej časti potvrdil. Proti označenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, konanie o ktorom vedie najvyšší súd pod sp. zn. 4 Cdo 94/2016.

Najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 4 Cdo 94/2016 z 1. augusta 2016 na základe návrhu dovolateľky (žalovanej) podľa § 444 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) odložil vykonateľnosť rozsudku okresného súdu č. k. 6 C 6/2004-123 z 13. apríla 2007 a uznesenia okresného súdu č. k. 6 C 6/2004-138 z 13. apríla 2007 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 262/2014, 9 Co 263/2014 z 19. marca 2015, a to do právoplatného rozhodnutia o podanom dovolaní.

Sťažovateľ namietané porušenie svojich v sťažnosti označených práv odôvodňuje najmä takto:

«Sťažovateľ sťažnosťou napáda uznesenie dovolacieho súdu pre absenciu konkrétnych skutkových, právnych (alebo iných) skutočností, ktoré možno kvalifikovať ako dôvody hodné osobitného zreteľa, čím sa rozhodnutie dovolacieho súdu stalo ústavne nekonformným a porušujúcim právo sťažovateľa na spravodlivý proces priznané čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy (§ 243 zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov - ďalej O. S. P.) nová právna úprava účinná od 01. 07. 2016 (§ 444 zákona č. 160/2015 Z. z. - ďalej CSP) pre rozhodnutie o odklade vykonateľnosti dovolacím súdom vyžaduje splnenie dvoch podmienok a to návrh účastníka konania a existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa.

V okolnostiach sťažovateľovej veci je zrejmé, že dovolateľ podal návrh na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, ale z rozhodnutia dovolacieho súdu, ktorým vyhovel návrhu, nie sú identifikovateľné žiadne dôvody osobitného zreteľa a rozhodnutie ani neodkazuje na dôvody návrhu dovolateľa na odklad vykonateľnosti.

Podľa názoru sťažovateľa, ak dôvody hodné osobitného zreteľa nie sú „tajné“, je potom povinnosťou dovolacieho súdu tieto dôvody hodné osobitného zreteľa zverejniť a naplniť tak aj týmto rozhodnutím princípy spravodlivého súdneho konania, ale i princípy právnej istoty, na ktorých je postavený podľa čl. 2 CSP. Sťažovateľ, ale ani nikto iný, sa z rozhodnutia dovolacieho súdu nedozvie akého konania sa má v budúcnosti vyvarovať, aby sa nenaplnili dôvody hodné osobitného zreteľa, na podklade ktorých sa povolí odklad vykonateľnosti právoplatného rozhodnutia.

O ľubovôľu ide aj v prípade, keď všeobecný súd si nesplní povinnosť svoje rozhodnutie v príslušnom ohľade riadne, t.j. adekvátne, racionálne a logicky odôvodniť. Dovolací súd aplikáciu ust. § 444 CSP nevybudoval na serióznom, racionálnom, logickom a presvedčivom odôvodnení. Prihliadal iba na záujmy dovolateľa, keď zároveň absolútne opomenul argumenty sťažovateľa uvedené vo vyjadrení k dovolaniu ako i význam inštitútu vykonateľnosti právoplatného rozhodnutia z hľadiska právnej istoty účastníkov občianskeho súdneho konania a neprihliadal ani k tomu, že ide už v rovnakej veci o druhé dovolacie konanie, pričom odvolací súd rozhodol na podklade právneho názoru vysloveného dovolacím súdom v otázke, ktorou odôvodňuje dovolateľ prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania.

... CSP v ust. § 444 neuvádza dôvody hodné osobitného zreteľa a to ani exemplifikatívne, čo však neznamená, že tým vytvára priestor na nekontrolovateľnú voľnú úvahu súdu.

Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom vykonateľnosti právoplatného súdneho rozhodnutia a účastník konania má potom právo poznať dôvody hodné osobitného zreteľa (čiže nie akékoľvek dôvody), ktoré (i keď dočasne) prelamujú zásadu vykonateľnosti právoplatného súdneho rozhodnutia, ktorým bola vytvorená právna istota účastníka konania.

Neuvedenie dôvodov hodných osobitného zreteľa a ich intenzity, ktoré do volaciemu súdu musia byť známe, keď na podklade ich existencie (údajnej) odôvodňuje výrok o odklade vykonateľnosti, vykazuje znaky neprípustnej, ústavne nekonformnej ľubovôle.

... Žalovaná strana po právoplatnosti rozsudku krajského súdu najskôr vyzvala sťažovateľa o oznámenie čísla účtu, na ktorý bude plniť uloženú povinnosť, svoj zámer však nerealizovala a podala dovolanie. Z tohto dôvodu sťažovateľ inicioval exekučné konanie, ktoré je v súčasnosti vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 63 Er/266/2016, pričom exekučný súd k dnešnému dňu nerozhodol o námietkach povinnej... Sťažnosťou napadnuté uznesenie dovolacieho súdu znamená fakticky stratu (i keď dočasne) titulu pre výkon rozhodnutia (§ 41 ods. 1 Exekučného poriadku) a môže ovplyvniť rozhodnutie exekučného súdu o námietkach povinnej strany vzhľadom na úkony exekučného súdu, ktoré vyplývajú z komunikácie medzi týmto súdom a oprávneným. Za tejto situácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti odložil vykonateľnosť sťažnosťou napadnutého uznesenia dovolacieho súdu, pretože sa nestane podkladom pre rozhodnutie o námietkach povinnej strany, pričom exekučný súd môže vyhovieť návrhu povinnej o odklad exekúcie do rozhodnutia dovolacieho súdu o dovolaní, s ktorým rozhodnutím sťažovateľ súhlasí.»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1/ Základné právo [REDAKOVANÉ] priznané čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 94/2016 z 01. 08. 2016 porušené bolo.

2/ Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 94/2016 z 01. 08. 2016 sa zrušuje a prikazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky vo veci znova konať a rozhodnúť.

3/ Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia...“

Podaním doručeným ústavnému súdu 16. decembra 2016 sťažovateľ predložil ústavnému súdu fotokópiu uznesenia Okresného súdu Bratislava I č. k. 63 Er 266/2016-124 zo 6. decembra 2016, ktorým boli námietky povinnej (v základnom konaní žalovanej, pozn.) proti exekúcii vedenej na podklade dovolaním napadnutých rozhodnutí okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu zamietnuté (výrok I označeného uznesenia) a ktorým bol povolený odklad exekúcie na čas do právoplatného rozhodnutia o dovolaní podanom proti rozhodnutiam predstavujúcim exekučný titul v označenom exekučnom konaní (výrok II označeného uznesenia). Sťažovateľ v označenom podaní uviedol, že „výrok uznesenia pod bodom II a dôvody uznesenia pod bodom 42 preukazujú negatívne dôsledky ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia dovolacieho súdu“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch a o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou,

porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo (v podstate) tým, že najvyšší súd dostatočne neodôvodnil svoje napadnuté uznesenie, ktorým odložil vykonateľnosť dovolaním napadnutých rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, priznávajúcich sťažovateľovi právo na peňažné plnenie.

Ústavný súd v nadväznosti na právnu povahu a účel napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade zdôrazňuje, že posúdenie podmienok na vydanie predbežného procesného rozhodnutia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa ústavný súd spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do predbežných rozhodnutí, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho v takýchto prípadoch ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných procesných rozhodnutí zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k ich zrušeniu pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí predbežnej povahy všeobecných súdov iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu. Na druhej strane však aj v konaní o predbežnom rozhodnutí musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Preto aj procesné

rozhodnutie dovolacieho súdu o odklade vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia musí mať rovnako ako aj iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom, nemôže byť prejavom svojvôle a musí byť ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené (m. m. II. ÚS 531/2011, II. ÚS 481/2012).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov, ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov s obsahom sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Najvyšší súd odloženie vykonateľnosti „*rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 13. apríla 2007 č. k. 6 C 6/2004-123 a uznesenia Okresného súdu Bratislava III z 13. apríla 2007 č. k. 6 C 6/2004-138 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 19. marca 2015 sp. zn. 9 Co 262/2014, 9 Co 263/2014 do právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní žalovanej*“ v relevantnej časti napadnutého uznesenia odôvodnil takto:

„... 3. *V rámci podaného dovolania žiadala dovolateľka odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.*

4. *V zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 C.s.p. dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.*

5. *Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k názoru, že v prejednávanej veci sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre vyhovie predmetnému procesnému návrhu, preto odložil vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí, a to až do právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní žalovanej.*“

Po preskúmaní sťažnosti, ako aj k nej priloženej dokumentácie, poukazujúc najmä na obsah napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorého relevantná časť je citovaná, ústavný súd akceptuje výhradu sťažovateľa, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je odôvodnené len stručne, s poukazom na zákonné ustanovenie, ktoré bolo podkladom rozhodnutia, bez bližšieho objasnenia dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré najvyšší súd viedli k odkladu vykonateľnosti dovolaním napadnutých rozhodnutí. Z pohľadu ústavného súdu sú však účinky napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v okolnostiach

posudzovanej veci zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označeného základného práva podľa ústavy, resp. práva podľa dohovoru.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhoveniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhoveniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný, resp. rozhodujúci dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V nadväznosti na uvedené ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona orgánom verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou, resp. dohovorom garantovaného práva, v danom prípade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 104/2012).

Ústavný súd svoj záver o ústavne udržateľných účinkoch napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zakladá primárne na právnej povahe napadnutého uznesenia dovolacieho súdu o odklade vykonateľnosti dovolaním napadnutých rozhodnutí, ktoré má dočasný a predbežný charakter, pričom z hľadiska naplnenia ústavou a dohovorom garantovaných práv účastníkov konania (vrátane sťažovateľa) bude rozhodujúce až meritórne rozhodnutie najvyššieho súdu o podanom dovolaní. Predpokladom na záver o porušení sťažovateľom označených základných práv môže byť iba také ich porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľné v činnosti súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré zákon (v danom prípade Civilný sporový poriadok, pozn.) účastníkom konania účinne poskytuje v záujme ochrany ich ústavou garantovaných práv. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v posudzovanej veci pritom predstavuje len dočasné a predbežné obmedzenie oprávnení sťažovateľa ako v spore úspešného účastníka konania, ktoré môže byť v prípade jeho účinnej obrany

v dovolacom konaní odstránené konečným meritórnym rozhodnutím najvyššieho súdu o dovolaní. Na odôvodnenie rozhodnutia o odložení vykonateľnosti rozhodnutia aj preto nemožno klásť rovnaké požiadavky ako na odôvodnenie rozhodnutia vo veci samej (m. m. I. ÚS 357/2012).

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd tiež poukazuje na skutočnosť, že účelom inštitútu odkladu vykonateľnosti rozhodnutia v dovolacom konaní je zabrániť výkonu exekúcie počas dovolacieho konania, v dôsledku ktorého by účastníkovi konania, ktorý dovolanie inicioval, v prípade jeho úspechu v tomto konaní vznikla škoda. Zo sťažovateľom predloženého uznesenia Okresného súdu Bratislava I č. k. 63 Er 266/2016-124 zo 6. decembra 2016 vyplýva, že označený okresný súd ním povolil odklad exekúcie vedenej na podklade dovolaním napadnutých rozhodnutí podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku práve z dôvodu odloženia vykonateľnosti exekučného titulu napadnutým uznesením najvyššieho súdu (bod 42 uznesenia). V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd zistil, že označené uznesenie Okresného súdu Bratislava I vo výroku o odklade exekúcie nadobudlo právoplatnosť 29. decembra 2016, z čoho vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení oprávneného proti rozhodnutiu exekučného súdu o odklade exekúcie nepodal odvolanie. Sťažovateľ aj vo svojej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu uvádza, že „... *exekučný súd môže vyhovieť návrhu povinnej o odklad exekúcie do rozhodnutia dovolacieho súdu o dovolaní, s ktorým rozhodnutím sťažovateľ súhlasí*“. Z uvedeného možno vyvodíť, že sťažovateľ namieta porušenie svojich práv rozhodnutím, ktorého relevantné právne dôsledky (dočasné odloženie vykonateľnosti exekučného titulu, ktoré však neznamená zánik jeho vykonateľnosti, pozn.) zároveň akceptuje.

Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nevykazuje také nedostatky, ktoré by mali ústavnú intenzitu a na základe ktorých by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne vysloviť, že ním došlo k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. februára 2017